IV. évfolyam 7. szám

FŐVÁROSI NAPLÓ

Budapest, 1949 február 19.

A VÁROSHÁZA ÉS AZ ELÖLJÁRÓSÁGOK DOLGOZÓINAK LAPJA

Az uszítás ellen

ÍRTA: HORVÁTH MÁRTONNÉ

Soha még ilyen éles, ilyen esztelen és fékeveszett rágalomhadjárat nem folyt Magyarország ellen, mint most, a Mindszenty-üggyel kapcsolatban. A reakció első ügynökeinek, Kovács Bélának és Nagy Ferencnek kidőltével is felsziszszent az imperialista tábor, de most, hogy legodaadóbb, legalázatosabb szolgájukat gyűrtük le, beavatkozásaikba és átkozódásaikba a legféktelenebb uszítás, hazug rágalmazás is vegyül. A reakció világszerte mozgósította erőit s ez érthető is, hisz a magyarországi bíboros hazaárulási pöre elsősorban őket leplezte le, őket, akik — követségeken és klerikális ügynökségeken egyaránt — »hivatalosan« foglalkoztak az egyre erősödő magyar népi állam megdöntésével. Mindszentyvel együtt ők is elbuktak s kudarcuk oly szembetűnő, hogy eltüssolásához valóságos goebbelsi hazugsággyárat kell felállítaniok.

A magyar közvélemény, elsősorban az üzemi munkásság hatalmas megmozdulásokkal tüntet a példátlan becsületsértő támadás ellen. Az elmult héten a demokratikus magyar értelmiség is kifejezte tiltakozását. A nagygyűlésen szellemi életünk vezetői foglaltak állást a rágalomhadjárat ellen. Andics Erzsébet mondotta itt, hogy ez az ügy nemcsak a mi nemzetünk ügye, hanem az egész haladó emberiségé. Hisz a támadás sem csupán ellenünk, hanem az összes szabadságszerető népek ellen folyik. A háborús uszítás egyik új válfaja ez, amit a Mindszenty-esettel tesznek, semmi egyéb. A magyar értelmiségiek tiltakozó szavához az egész világ haladó erőinek csatlakoznia kell.

A dolgozó tömegek, amelyek a tiltakozó gyűléseken végighallgatták és végigtapsolták a szónokok beszédeit, lelkük mélyéig átérzik azt a kötelességet, hogy méltó választ kell adni a becsületünket megtámadó és népünk boldogulását megakadályozni próbáló amerikai, angol és egyéb rágalmazóknak. A dolgozók ugyanekkor azt is tudják, hogy egységes fellépésükkel, felháborodásuk kifejezésével és tiltakozó hangjuk megszólaltatásával nemcsak önmagukat, a szocializmus felé haladó népi demokrácia országát védik meg a külföldi beavatkozással szemben, hanem ugyanakkor leleplezik az imperialisták háborús törekvéseit. Amikor tehát az uszítás ellen, a felénk zúduló aljas rágalmak ellen tiltakozunk, egyben leleplezői is vagyunk annak az imperialista tábornak, amely mindenáron háborút akar. Mi meg akarjuk és meg fogjuk védeni a mi országunkat. Tiltakozunk minden uszítás ellen, mert mi a béke táborához tartozunk. Ahhoz a táborhoz, amelynek élén szövetségünk: a Szovjetúnió áll.

Mi, a főváros közigazgatásának dolgozói, örömmel üdvözölhetjük ezt az állásfoglalást. Az itt dolgozó sok régi tisztviselő és a munkásosztályból jött új értelmiségi dolgozók gondolatait híven tükrözik az itt elhangzott szavak. A háborús propaganda legújabb változatát nekünk kell a legerélyesebben visszautasítanunk, kik saját tapasztalatunkból tudjuk, mit jelent a háború. Mi, akik résztvettünk Budapest felépítésében s ma is ennek erősítésén, gazdagításán és boldogulásán munkálkodunk, őrizzük országunkat a féktelen imperialista uszítóktól. Fokozzuk éberségünket és felkészültségünket, hogy munkánk gyümölcséhez, a szocializmus felé haladó népi demokráciához soha ne férkőzhessenek a reakció erői.

A Mindszenty-üggyel kapcsolatban a nemzetközi reakció uszító sajtója napnap után foglalkozik velünk, de ugyanakkor barátaink is ránk tekintenek és figyelik, hogy álljuk meg helyünket ebben a koncentrált támadásban? A magyar népi demokrácia ismét vizsgázik és nem vitás, hogy ezen a vizsgán olyan eredménnyel megy keresztül, amive a béke, a haladás táborát erősíti

A kritika és önkritika jegyében

zajlanak a városházi és elöljárósági taggyűlések

Éleszteni kell az érdeklődést és az éberséget!

„A szocializmust építő szakmunka: pártmunka!"

A városházi pártszervezet különböző körzeteinek és az elöljáróságok taggyűlésein folytatták a felülvizsgáló bizottságok javaslatainak tárgyalását. Míg az előző heti taggyűléseken mindenütt olyan nagy számban jelent meg a tagság, hogy a *helyiséget zsúfolásig megtöltötte*, addig

a legutóbbi napokban tartott taggyűlések már némi lanyhaságot mutattak az érdeklődés tekintetében.

Más bajok is mutatkoztak. Igen gyakran előfordult, hogy a tagság egyrésze — igaz, hogy a törpe kisebbség — *tartózkodott a véleménynyilvánitástól.* Sem a bizottság javaslata mellett nem szavazott, sem ellene. Minden taggyűlésen megfigyelhető volt egy-egy ilyen »semleges csoport« jelenléte és passzív magatartása. A taggyűléseket vezetők kifejtették, hogy aki a felülvizsgáló bizottságok javaslatai felett elrendelt szavazásnál nem nyilvánít véleményt, *az a legnagyobb mértékben »véleményt nyilvánít«.* A véleményt nem nyilvánítás ebben az esetben ugyanis azt jelenti, hogy

nem tanusít elegendő fegyelmet, nem eléggé éber és a párt iránti hűsége körül is bajok mutatkoznak.

A taggyűlések általában — az említett kisebb hibáktól eltekintve — ezen a héten is jól végezték munkájukat. *A felülvizsgáló bizottságok javaslatai kellőképpen megindokolva kerülnek a tagság elé* és a kizárásra javasolt »elvtársak« a nyilvánosság előtt előadott védekezésükben a *legtöbb esetben nemcsak a felmerült vádakat igazolják, hanem még új adatokkal is alátámasztják a kizárás indokoltságát.* Az egyik elöljáróságon például kizárásra javasolták egy tisztviselőt, aki az első világháború nyolc legnagyobb kitüntetésének a tulajdonosa és Mária Terézia rendet is kapott. Védekezésében előadta, hogy ezek a kitüntetések »semmik« ahhoz képest, hogy ő 1933-tól 1939-ig a Frontharcos Szövetség vezető tisztviselője volt. Ezért a ténykedéséért Emléklapot is kapott és azt *berámázva büszkén helyezte az elnöki asztalra.*

Olyan eset is akadt, amikor valaki azzal védekezett a nyilas párttagság vádja ellen, hogy egész életében ellenzéki volt, később azután belátta, hogy ez helytelen és belépett a MÉP-be. Az egyik házaspár, ahol a férj gróf, a feleség pedig földbirtokos, mindenáron azt akarta bizonyítani, hogy ők nem osztályidegenek. A taggyűlés természetesen kizárta őket. Ugyanez a sors érte a Ludovikát végzett katonatisztet, aki a népi demokráciában az első alkalmat felhasználta arra, hogy a honvédségből kilépjen.

Elemi felháborodás fogadta azt a védekezést, amellyel az egyik elöljárósági tisztviselő állt elő s amely szerint azért tartott ki Budapest védelmében az utolsó percig, mert a költő megírta, hogy »itt élned, halnod kell!«

Külön el kell mondani annak az elöljárósági tisztviselőnek az esetét, aki havi 1300 forintos jövedelem mellett mindössze egyetlen alkalommal fizetett 2 forintot külön felajánlás címén. A világháborúból alaposan kivette a részét, Ukrajnában biztosító oszlop parancsnoka volt. Saját bevallása szerint három alkalommal vett részt a tűzharcban, de tagadta, hogy fegyverét használta volna. Az ostromot Budán élte át, de itt *»nyilasokat nem észlelt«.* Védekezése folyamán a felháborodás hangjait egyszerre derültség váltja fel, amikor azt kezdi magyarázni, hogy *azért nem végzett pártmunkát, mert ő maga, felesége, öreg édesanyja és összes rokonai súlyos betegek.* Hivatali munkája közben nem szokott politizálni — mondja —, mert erre nem kapott utasítást. Abban az esetben azonban, »ha az elvtársak méltóztatnak megbízni, készséggel állok rendelkezésre«. E jellemző védekezés után természetesen egyhangúlag kizárták.

Szigorú erkölcsi magatartást követel az MDP minden tagjától

A Magyar Dolgozók Pártja nem tűrheti meg sorai között azokat, akik megbízatásuk teljesítése közben méltatlanul viselkednek, túlzott mértékben alkoholt fogyasztanak s botrányokat rendeznek.

A párt szigorú erkölcsi magatartást követel minden egyes tagjától

és ilyen esetekben nincsen helye semmiféle olyan rokoni, baráti vagy más eredetű szentimentális érzésnek, amely a kizárásra javasolt párttagnak »megkegyelmezni« szeretne. A Magyar Dolgozók Pártja olyanokat sem tűrhet meg tagjai között, akik az idők alakulása szerint próbáltak elhelyezkedni. A Földhivatal egyik tisztviselője 1941-ben a Nyilaskeresztes Párt tagja volt, majd onnan kilépve a MÉP-hez csatlakozott. A felszabadulás után egyszerre a munkásosztályhoz csatlakozott, pártmunkát azonban természetesen nem végzett, sőt hozzájárult hivatala pártszervezeti életének szétzüllesztéséhez. Kizárták.

Nem tett különösebb hatást a taggyűlésre az a »kommunista öntudattal gyakorolt önkritika« sem, amellyel az egyik városházi segédhivatali főtiszt próbálta multját elködösíteni. Igaz, hogy a felszabadulas óta tevékeny pártmunkát végzett, de

multjára nézve félrevezette elvtársait és a felülvizsgáló bizottság előtt sem volt őszinte.

Az önkritikával tehát alaposan elkésett. Kizárták. Erre a sorsra került az a fogalmazó is, aki 1944 novemberében lépett elő és a Szovjet elleni háborúban tiszti minőségben olyan »vitézül« harcolt, hogy két kitüntetést is kapott. Annak az »elvtársnak« sem volt nagy sikere, aki mindenáron azt akarta bebizonyítani, hogy a Nemzetvédelmi Keresztet azért kapta, mert 1919-ben a Vörös Hadseregben a csehek ellen harcolt. *A Nemzetvédelmi Keresztet kizárólag jobboldali beállítottságú emberek kaphatták meg és azok is csak akkor, ha kérték.* Az MDP soraiban nem foglalhat helyet olyan ember, aki a Horthy-rendszertől kitüntetést kért és kapott.

Az igazi önkritika

A taggyűléseken általában sok kritika és önkritika hangzott el. Az a kérdés is felmerült, hogy *miként végezzen pártmunkát az olyan tisztviselő, aki kora reggeltől késő estig hivatali munkájával van elfoglalva.* A választ *Horváth Zoltán* adta meg ezekre a kérdésekre, amikor megállapította, hogy

a jó szakmunka pártmunka is.

Ha az elvtársak valamelyik üzemben munkaversenyben vesznek részt és így *építik a szocializmust,* ez pártmunka.

A kérdés azon fordul meg, hogy az a bizonyos szakmunka milyen szerepet játszik a szocializmus építésében.

A pártnak ugyanis az a célja, hogy az elvtársak jó szakmunkát végezzenek. Szólott *Horváth Zoltán* arról is, hogy a taggyűlések egy része túlságosan gördülékenyen zajlik le. Olyan kérdésekről van szó ezeken a taggyűléseken, *amelyeknek mindenkit kell érdekelniök.*

A taggyűléseknek a kritika és az önkritika jegyében kell lezajlaniok.

de az *önkritika nem lehet lagymatag, vagy mechanikus.* Nem lehet önkritikának minősíteni, ha valaki egyszerűen elmondja, hogy a multban valamelyik jobboldali szervezetnek volt a tagja és ezt most sajnálja. *Az önkritikának építő hatásúnak kell lennie.*

A városházi pártszervezet különböző körzeteiben tovább *folytatják a felülvizsgáló bizottságok javaslatainak és azok indokolásának az ismertetését.* Az érdeklődésnek a tagság körében nem szabad csökkennie azáltal, hogy most már a párttagok egy részének a sorsáról megtörtént a döntés. A városházi pártszervezetben nem szabad megismétlődni annak az esetnek, amely az egyik kerületben előfordult, ahol az első »kizárási« taggyűléseken gombostűt sem lehetett volna leejteni, amikor azonban ezek a taggyűlések befejeződtek, a következő pártnapon a tagságnak már csak a negyedrésze jelent meg. *Ne csak az a kérdés érdekelje a tagságot, hogy benn marad-e a pártban vagy sem, mert akkor csak párttag maradt, de nem elvtárs.* A felülvizsgáló bizottságok javaslatait letárgyaló taggyűlések befejezése után minden eddiginél nagyobb aktivitásra és erőteljesebb pártmunkára van szükség.